

20. A szombat

A jászagos Teremtő a teremtés hat napja után a hetedik napon megpihent, és a szombatot minden ember számára a teremtés emlekezővénél rendelte. Isten megmájsáthatatlan tervének negyedik parancsolata Jézus, a szombat Ura tanításával és gyakorlatával összhangban megkívánja a hetedik napi szombatnak, mint a nyugalom, az imádkozás, és szolgálata napjának megtartását. A szombat az Istennel és egymással való bensőséges kapcsolat napja. Ez a Krisztusban törtéret megváltás jelképe, megszentelődésünk jele, húsgánk zloga és Isten eljövendő ránk országának előze. A szombat Isten és nápe kázzátti ránk szívetésé g állandó jele. E szent időszak estától estáig, naplementától naplementáig tartó ránk megtartása Isten teremtő és megváltó munkájának ünneplése. (1Máz 2:1-3; 2Máz 20:8-11; Lk 4:16; Ása 56:5-6; 58:13-14; Mt 12:1-12; 2Máz 31:13-17; Ez 20:12,20; 5Máz 5:12-15; Zsid 4:1-11; 3Máz 23:32; Mk 1:32)

Adám és Áva Istennel együtt tekintette meg paradicsomi otthonát. A látvány legzetelállt volt... elmondhatatlan. Ahogy azon a pnteken, a teremtés hatodik napján a nap lassan lenyugodott, és feltűntek a csillagok, ázta Isten, hogy minden, amit alkotott, igen jás" (1Máz 1: 31 - Áj prot. ford.). Isten befejezte a teremtést. ázgy kászálta el a menny és a föld, és azoknak minden serege." (1Máz 2:1 - Áj prot. ford.)

De bármilyen szép volt a világ, amelynek teremtését Isten éppen, hogy befejezte, a legnagyobb ajándék és kívátsáig, amit Isten az ójonnan teremtett pának adhatott, a vele való személyes kapcsolat volt. A szombattal is megajándékozta őket, a kálánleges áldás, a Teremtőjékkal való kázzássé g, bensőséges kapcsolat napjával.

Á

A szombat az egész Bibliában

A szombat kázzponti jelentőségű istentiszteletünkben, mert a teremtés emlekezővé, ami kinyilatkoztatja, hogy miért kell Istent imádni: Ő a Teremtő, mi pedig a teremtményei vagyunk. ázEzért a szombat Isten imádságának igazi megalapozása, mert ezt a nagy igazságot minden más intézménynél hatásosabban tanítja. Az istentisztelet igazi alapja - nemcsak a szombati istentisztelet - a Teremtő és teremtményei közötti kálánbségben találhat. E fontos tény soha nem fakulhat meg, és ezt sohasem szabad elfelejteni." [1] Az emberiségnek az emlékezetében kell tartania nagy igazságot, hogy Isten rendelte el a szombatot.

A szombat a

teremtéskor. A

szombat a bűntelen világban szülemény. E nap Isten kényelmes ajándéka, amely által az emberiség a Mennybe kerülhet a Földön. Isten hátról cselekedete alapította a szombatot.

1.

Isten megpihent szombaton. A hetedik napon "Isten megnyugodott, és megpihent" (2Mózes 31:17 - 9. ford.), de nem azért nyugodott meg, mert szülemény volt (1Mózes 2:2). A "megnyugodott" - szülemény - ige szerint azt jelenti, hogy "megszűnnek" a munkák vagy tevékenységtől (vö. 1Mózes 8:22). "Isten nem azért pihent meg, mintha kimerült vagy elfáradt volna, hanem mert korábbi elfoglaltságait megszüntette." [2]

Isten

megpihent, és az embertől is elvárta, hogy megpihenjen; kénytelenül pihentetőt mutatott az embernek (2Mózes 20:11).

Ha Isten a hatodik napon

fejezte be a teremtést (1Mózes 2:1), mit ért a Szentírás azon, hogy Isten "megszűnik" a hetedik napon minden munkájában" (1Mózes 2:2)? Isten hat napon állt meg az Ég és a Föld teremtését, de még kellett alkotnia a nyugalom napját. A szombati pihenés volt az, amit megalkotott. A szombat volt munkájában az utolsó simítás, művek befejezése.

2.

Isten megteremtette a szombatot. Isten nemcsak megalkotta a szombatot, meg is teremtette. "Én a hetedik napon megnyugodtam" - azt jelenti, hogy Isten ezt a napot kegyelmének kényelmén tartja, olyan nappal, amely teremtése hozza létre a teremtéseit." [3]

3. Isten

megszentelte a szombatot. Valamit megszentelni, azt jelenti: szentté tenni, vagy elkényelméssé, mint szentet, szent céllal. Megszentelhető egy név, egy hely (mint pihentető, a szülemény vagy a gyülekezet) és egy időszak (szent nap). Az a tény, hogy Isten megszentelte a hetedik napot, azt jelenti, hogy ez a nap szent; azt a Teremtő az Isten-ember kapcsolatának elemzésében cselekedte el.

Isten megteremtette és

megszentelte a hetedik napot, a szombatot, mert ezen a napon megpihent minden munkájában. Nem a maga, hanem az emberiség számára teremtette és szentelte meg. Személyesen jeleníti meg a szent és teremtett szombatot.

A

szombat a Sínai-hegynél. A zsidók Egyiptomból való kivonulását követő események

tanácsot adják, hogy szem elöl tartsuk a szombatot. Átgly ítszik, a rabszolgaságig kárelhetetlen kárvetelményei nagyon megnehezítették a szombat megtartását. Nem sokkal szabadságuk visszanyerése után a manahullás csodájával az a T-zparancsolat kihirdetésével Isten nyomatékosan emlékeztette a zsidókat a hetedik nap, a szombat megőrzésére.

1. A szombat az manna. Isten egy hónappal a s-nai-hegyi tervény kihirdetése előtt vdelmet -gort a napnek a betegségek ellen, ha szorgalmasan figyelnek azparancsolataira", az megtartják azminden rendelésot" (2Mz 15:26; v. 1Mz 26:5). Nem sokkal ez -gort után Isten emlékeztette a zsidókat a szombat szentságára. A manahullás csodájával kzzelfoghatán tan-totta őket arra, milyen fontosnak tartja a hetedik napi pihenést.

Isten minden napon elg manát adott a zsidóknak aznapi szükségleteik kielgésére. Semmit sem volt szabad félretenni a kárvetkező napra, mert megromlott, amit félretettek (2Mz 16:4, 16-19). A hatodik napon a szokásos adag ktszeresét kellett gyűjteni, hogy elg legyen arra a napra az szombatra. Amikor arra tan-totta őket, hogyan kell a szombatot megtartani, az hogy a hatodik nap az előkaszlet napja, Isten -gy szlt: az holnap a nyugalom napja, az Árnak szentelt szombat; amit stni akartok, stssotek meg, az amit főzni akartok, főzzotek meg; ami pedig megmarad, azt mind tegyotek el magatoknak reggelre"

(2Mz 16:23). A hetedik napra eltett manna nem romlott meg (2Mz 16:24). A negyedik parancsolathoz hasonló nyelvezettel Mz az -gy szlt: azhat napon át szedjotek azt, de a hetedik napon szombat van, akkor nem lesz" (2Mz 16:26).

A zsidókat negyven éves pusztai vándorlásuk alatt, vagyis tbb mint 2000 egymást kárvető szombaton, a manahullás csodája emlékeztette a hat munkanap az a hetedik napi pihenés rendszerére.

2. A szombat az a tervény. Isten a T-zparancsolat kárvépebe helyezte a szombat parancsát, amely -gy hangzik:

azMegemlékezz az a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. Hat napon át munkálkodjál, az vgezd minden dolgodat; de a hetedik nap az Árnak, a te Istenednek szombatja; semmi dolgot se tgy azon se magad, se fiad, se leányod, se szolgálid, se szolgálialányod, se barmod, se javévonyed, aki a te kapuidon belül van; mert hatnapon át terem az Ásr az eget az a Földet, a tengert az mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugvók. Azort megáldáj az Ásr a szombat napját, az megszentel az" (2Mz 20:8-11).

A Tű-zparancsolat minden parancsolata nagyon fontos, Ős egyiket sem szabad figyelmen kű-vűl hagyni (Jak 2:10), de a szombat parancsűt Isten megkűlűnbűtette a tűbbitűl. Ezzel kapcsolatban megparancsolta: "Megemlűkezzű", mintegy rűbűresztve az emberisűget arra, hogy veszűlyes elfeledkezni e parancs fontossűgűrű.

A szombatparancs kezdű szavai - "Megemlűkezzű a szombatnaprű, hogy megszenteljű" - azt mutatűjk, hogy a szombat megtartűsűt Isten nem a Sű-nainűj rendelte el elűszűr. E szavak azt jelzik, hogy korűbbű szűrmazik, a teremtűstűl, ahogy azt a parancsolat tovűbbi rűsze kinyilatkoztatja. Isten azt akarta, hogy a szombatot a teremtűs emlűkűre űnnepelűk. Ez a parancsolat meghatűjrozza a pihenűs Ős az istentisztelet idejűt, arra űszűnűve, hogy Istenrű Ős műveirű elműkedjűnk.

A szombatnak a teremtűs emlűkűnnepekűnt valű megtartűsa a bűlvűnyiműdűs ellenszere. Az Őg Ős fűld Teremtűre valű emlűkeztetűsűvel megkűlűnbűteti Istent minden hamis istentűl. A szombat megtartűsa ezűrt az igaz Isten irűnti hűsűgűnk jelűvű lesz - olyan jel, amellyel elismerűk, hogy Ő a Teremtű Ős mindent uralű Kirűly.

A szombatparancs Isten tűrvűnyűnek pecsűtje.[4] A pecsűtek űltalűban hűrom elemet tartalmaznak, a pecsűt tulajdonosűnak nevűt, rangűt Ős hatűskűrűt. A hivatalos pecsűteket okiratok Őrvűnyesű-tűsűre hasznűljűk. Az irat is ugyanolyan tekintűllyel bűr, mint az a hivatalos szeműly, akinek a pecsűtűt rűnyomtűk. A pecsűt azt jelzi, hogy az a hivatalos szeműly jűvűhagyta az iratot, Ős hogy hivatalűnak minden tekintűlye műgűtte űjű.

A tű-z parancsolat kűzűtt a szombat parancsa az, amely a pecsűt fontos elemeit tartalmazza. A tű-z kűzűl ez az egyetlen olyan parancs, amely azonosű-tja az igaz Istent nevűnek feltűntetűsűvel: "az űr, a te Istened"; rangűnak jelűsűvel, az a Valaki, aki alkotott - a Teremtű; Ős hatűskűre, "az Őg Ős fűld" (2Műz 20:10-11). Mivel csak a negyedik parancsolat tanűsű-tja, hogy kinek a tekintűlye űjű a Tű-zparancsolat műgűtt, ezűrt ez a parancsolat tartalmazza "Isten pecsűtűt" a tűrvűnyűhez csatolva, mint ami a tűrvűny hitelessűgűnek Ős kűtelezű voltűnak bizonyű-tűka.[5]

Valűban, Isten a szombatot "hatalma Ős tekintűlye emlűkeztetűvű vagy jelűvűtette a bűntűl Ős lűzadűstűl mentes vűlűgban. Ez űrűk Őrvűnyű szeműlyes kűtelezűget hordozű intűzműnynek kűszűlt, ezzel a figyelmeztetűssel kű-sűrve: "Megemlűkezzű a szombatnaprű, hogy megszenteljű azt" (2Műz 20:8)."[6]

Ez a parancsolat a hetet kűrtűsűre osztja. Isten hat olyan napot adott, amelyben "munkűlkodűjű, Ős

végezd minden dolgodat", de a hetedik napon "Ézsemmi dolgot se tegy" (2MÁ^{3z} 20:9-10). "Hat nap" - mondja a parancs - munkanap, de "a hetedik nap" nyugalomnap. A parancs bevezető szavai nyilvánvalóan teszik, hogy "a hetedik nap" Isten egyedülálló nyugalomnapja. "Megemlékezzél a szombat (nyugalom) napról, hogy megszenteljé azt" (2MÁ^{3z} 20:8)."[7]

Bár az

embernek szüksége van fizikai pihenésre, hogy felfrissítse testét, Isten a saját példájára alapítja azt a parancsot, hogy szombaton pihenjünk. Mivel Ő megpihent a világ első heti tevékenységétől, nekünk is meg kell pihennünk.

3. A szombat az a szentség. Mivel Isten teremtője kőzetponti helyet kapott a szentségben (2MÁ^{3z} 34:27), a teremtő szentben elhelyezkedő szombaton kiemelkedő szerepe van Isten szentségében. Isten kijelentette: a szombat "Ézjegye" az emberiségnek, "hogy megtudjátok, én vagyok az Isten", aki megszentel (Ez 20:12; v. Ez 20:20; 2MÁ^{3z} 31:17). Ezért - mondta Isten - a szombat "Ézjegye" az emberiségnek (2MÁ^{3z} 31:16). "Éz Mennyiséget a szentség Isten szeretetén, nápe iránti szeretetén alapszik (5MÁ^{3z} 7:7-8), úgy a szombat is - mint a szentség jegye - Isten szeretetének jele."[8]

4.

Az Évi szombatok. A hetenkénti szombatokon kővető (3MÁ^{3z} 23:3) Izrael vallási naptárjában elszórtan volt Évi szertartási szombat. Ezek a szombatok nem kapcsolódtak kővetően a hetedik napi szombathoz, illetve a heti időszakhoz. Ez a hűt szombat "Éz az Isten szombatjain kővető" (3MÁ^{3z} 23:38) a kővető kenyerek Énnepének első É utolsó napja, a kővető napja, a kővető Énnep É az engesztelő napja É a sátoros Énnep első É utolsó napja volt (v. 3MÁ^{3z} 23:7-8, 21, 24-25, 27-28, 35-36).

Ezek a szombatok a hűt

bármely napjára eshettek, mivel dőztünk a szent É kezdetétől főggőtt, amit viszont a holdnaptár szabott meg. Ha egybeestek a heti szombattal, akkor "Éznagy nap"-nak nevezték (v. Jn 19:31). "Éz É a heti szombatot Isten a teremtés hetének É az É emberiség számára elrendelte, az Évi szombatok a S-nai-hegynél Istenes-tett zsidó formák É szertartások rendszerének szerves részei voltak... amelyek előremutattak az elővendő Messiasra, É ezek Énnepének Krisztus halála megsőntette."[9]

A

szombat É Krisztus. A Szent-É kinyilatkoztatja, hogy Krisztus ugyanőgy Teremtő volt, mint az Atya (I. 1Kor 8:6, Zsid 1:1-2; Jn 1:3). Tehát ő kővető-tette el a hetedik napot nyugalomnapként az emberiség számára.

Kővető Krisztus a

szombatot ugyanőgy Ésszekapcsolta megváltási munkájával, mint teremtő munkájával. Mint a nagy "ÉVAGYOK" (Jn 8:58, 2MÁ^{3z} 3:14), a szombatot belefoglalta a T-zparancsolatba, hogy hangsúlyozottan emlékeztessen erre a heti

istentiszteletre, a Teremtővel való³ hetenkénti találkozással. Még egy másik okot is felhozott a szombat Á¹/₄ nepszere: népnek megváltásait (5M³z 5:14-15). Tehát a szombat megjelöli azokat, akik elfogadják Jézust, mint Teremtőt és Megváltót.

Krisztus

kettős szerepe - mint Teremtő és Megváltó³ - nyilvánvalóan teszi, mielőtt kijelentette, hogy mint Ember Fia, Ő az a szombatnak is Ura" (Mk 2:28). Ezzel a tekintéssel elárthatta volna a szombatot, ha akarta volna, de nem akarta. Ellenkezőleg, minden emberre vonatkoztatta, mondván, "Az a szombat lett az emberé" (27. vers - Á^o prot. ford.).

Egész földi szolgálatban

Krisztus példát mutatott a húsges szombat¹/₄ nepszere. "Szokása" volt, hogy szombaton istentiszteletre menjen (Lk 4:16). A szombati istentiszteleteken való³ részvételé kinyilvánítja, hogy istentiszteleti napként szentesítette a szombatot.

Krisztus annyira a szaván

viselte a szombat szentségét, hogy amikor feltámadása után a bekövetkező áldásról beszélt, tanácsot adott tanítványainak a szombattal kapcsolatban: "Imádkozzatok - mondta -, hogy a ti futástok ne telen legyen, se szombatnapon" (Mt 24:20). Ez világosan bizonyította, ahogy Jonathan Edwards megjegyezte, "hogy a keresztyének már akkor is kátelesek voltak szigorúan megtartani a szombatot." [10]

Amikor Krisztus befejezte

a teremtés munkáját - első nagy tétet világnak tártnelmében -, megpihent a hetedik napon. Ez a pihenés befejezést és elvégzést fejezett ki. Ehhez hasonlóan cselekedett földi szolgálata végén, amikor befejezte második nagy tétet a tártnélemben. Péntek délután, a hatodik napján, Krisztus befejezte megváltási kádetését a földön. Utolsó szava ez volt: "Elvégeztem!" (Jn 19:30). A Szent-írás hangsúlyozza, hogy amikor Krisztus meghalt, "az az nepszi előkészület napja volt az, és elkezdődött a szombat" (Lk 23:54- Á^o prot. ford.). Halála után pihent a sárban, így jelezve, hogy bevégezte az emberiség megváltását. [11]

Tehát a szombat

bizonyítást tesz Krisztus teremtési és megváltási munkájáért. Megtartásával kávetői vele együtt árveznek afelett, amit az emberiségért tett. [12]

Á

A szombat és az apostolok. A

tanítványok nagy tiszteletben tartották a szombatot. Ez nyilvánvaló volt Krisztus halálakor. Amikor a szombat megérkezett, megszakították temetősi előkészítéseiket, és "észszombaton nyugovónak a parancsolat szerint", hogy majd folytassák ezt a munkát vasárnap, "és a hat első napján" (Lk 23:56-24:1).

Ahogy Krisztus is tette,

az apostolok is istentiszteletet tartottak a hetedik napi szombaton.

Evangélikusok sorában például elment a zsinagógába szombaton, és Krisztusrali prédikált (ApCsel 13:14; 17:1-2; 18:4). Még a pogányok is meghívták, hogy prédikálja Isten Igáját szombaton (ApCsel 13:42, 44). Olyan helyeken, ahol nem volt zsinagóga, megkereste a szombati istentisztelet szokásos helyét (ApCsel 16:13). Miként Krisztus rászóvala a szombati istentiszteleteken azt mutatta, hogy a hetedik napot az istentisztelet kálánleges napjaként fogadta el, például is ugyanezt tette.

Az apostol

húsges hetenanti szombatánneplése szűges ellentétben áll az óvi szertartásos szombatokkal kapcsolatos állásfoglalásával. Pál világgossá tette, hogy a keresztényeknek nem kell ezeket az óvenkanti nyugalomnapokat megtartaniuk, mert Krisztus a szertartási törvényeket a keresztre szegezte (lásd e kinyv 18. fejezetét). Ezt mondta: "Senki azért titeket meg ne tőljen evésért vagy ivásért, avagy ánnep vagy ájhold, vagy szombat dolgában, amelyek csak árnyékaik a kivetkezendő dolgoknak, de a valóság Krisztus" (Kol 2:16-17). Mivel e szűveg ártelmi ásszefügése "formaságos dolgokkal foglalkozik, az itt említett szombatok a zsidó óvi ánnep szertartási szombatjai, amelyek csak árnyékaik vagy előképei a Krisztusban bekövetkezőknek".[13]

A galáciai

levélben Pál hasonlóképpen tiltakozott a szertartásos törvényi kivetelményeinek betartása ellen. Ezt mondta: "Megtartjátok a napokat és hánapokat és időket, meg az esztendőket. Főltelek titeket, hogy hiába fíradóztam kálánleges titeket" (Gal 4:10-11).

Sokaknak az a benyomásuk,

hogy János a vasárnapra utalt, amikor azt mondta, hogy "Lélekben valók ott az Árnak napján" (Jel 1:10). A Biblia azonban csak egy napot nevez az Árn kálánleges tulajdonának, és ez a szombat. Krisztus kijelentette: "A hetedik nap az Árnak, a te Istenednek szombatja" (2Máz 20:10), amelyet kásőbb "észszent napomnak" nevezett (Ása 58:13 - Áj prot. ford.). Krisztus a szombat Urának nevezte ánnmagát (Mk 2:28). Mivel a Szent-rásban az egyetlen nap, a hetedik napi szombat, amelyet az Árn sajátjának nevez, logikusnak látszik arra a kivetkeztésre jutni, hogy János a szombatra utalt. Semmilyen bibliai pálda nem mutat arra, hogy ő ezt a kifejezést a hat első napjára, vagyis a vasárnapra vonatkoztatta volna.[14]

A Biblia

sehol sem parancsolja meg, hogy a hat bármely napját ánnepeljék a szombat helyett. A hat semmilyen más napját nem mondja áldottnak vagy szentnek. Az Ástestamentum sem utal arra, hogy Isten a szombatot a hat más napjával váltotta fel.

Ellenkezőleg, a Szent-írás

Istennek azt az akaratát nyilatkoztatja ki, hogy népe az egész szent-írás alapján
 azt a szabályt adja a szombatot: "Mint az ój egek és az ój föld, amelyet én teremtek,
 megáll a szombat, az ősz, azoképpen megáll a ti magvatok és nevetek...
 Hétfőnapra és hétfőnapra és szombatra és szombatra eljő minden test engem imádni, az ősz" (1. Mózes 22-23).

A

szombat jelentősége. A szombatnak nagy a jelentősége, és tele van mály és gazdag lelki
 tartalommal.

1. A teremtés és az emberiség elhívása. Amint láttuk, a Teremtő parancsolat
 szerint a szombat elsődleges jelentősége, hogy a világ teremtése után
 elhívta az embert (2. Mózes 20:11-12). Az a parancs, hogy a világ a hetedik napot,
 mint nyugalomnapot, "szentelje" kapcsolódik a teremtéshez, mivel a
 szombat intenciója az, hogy megőrizze az emberiség számára a Teremtő cselekményének
 emlékét. Továbbá, az egész emberi család az ember megteremtését
 isteni cselekménynek, a teremtésnek köszönheti létét; emlékeztet a
 szombat parancsának, mint Isten teremtői hatalmára és a megteremtésnek
 megőrzését Isten az egész emberiség számára emlékeztető teszi. "[15] Strong a szombatot olyan "szent-írás"
 emlékeztetőnek nevezi, amelyet "Isten rendelt el a teremtés cselekményére
 és emlékeztetőnek." [16]

Azok, akik

megőrizték a szombatot, mint a teremtés emlékeztetőjét, ezzel hálásak és szentek
 elismerték, hogy Isten a Teremtő és az örök uralkodó; hogy ők az ember
 alkotásai és hatalmának alárendeltjei. Tehát a szombat intenciója teljesen
 emlékeztető jellegű az egész emberiség számára. Nincs benne semmi homályos, és
 nem korlátozott egyetlen népre. "[17] Ameddig az ember imádjuk Istent, mert Ő a mi Teremtőnk, mindaddig a
 szombat marad a teremtés bizonyosága és emlékeztetője.

2. A megváltás jele. Amikor Isten megszabadította

Izraelt az egyiptomi rabszolgáiból, a szombat, ami ma akkor a teremtés emlékeztetője
 volt, a szabadulás emlékeztetője is lett (5. Mózes 5:15). "Az ősz azt akarta, hogy a
 hetenként ismétlődő és helyesen megtartott szombati nyugalom folytonosan
 feloldozza az embert valamilyen egyiptomi szolgáiból, amely nem korlátozott
 semmilyen országra, sem szádra, hanem magában foglal minden országot és
 minden kort. Az embernek ma meg kell szabadulnia abból a rabszolgából, amelybe a
 kapzsiság, nyereszkeség, hatalom, társadalmi egyenlőtlenség, az igazság és a bűn
 sodorja." [18]

A kereszt

és a szombati nyugalom a megváltás és a legfőbb jele. "Arra
 emlékeztet, hogy Immanuel kivezetett a bűn rabszolgáiból. Legnagyobb terhünk a
 reánk nehezedő engedetlenségünk sálya. A szombati nyugalom, amely visszafelé
 mutat a sárban pihenő Krisztusra, a bűn feletti győzelem nyugalma, a

keresztényeknek igazi lehetőséget kínál Krisztus bocsánatának, bűnökért nekik és nyugalmuknak elfogadására és megtapasztalására." [19]

3. A megszentelődés jele. A szombat Isten Ájtformájának erejének jele, a szentség vagy megszentelődés jele. Az Ásr kijelentette: "Az én szombataimat bizony megtartjátok; mert jel az én népeimnek és tisztelet nemzetümről nemzetre, hogy megtudjátok, én vagyok az Ásr, aki titeket megszentellek" (2Máz 31:13; v. Á. Ez 20:20). A szombat tehát Istennek, mint megszentelőnek a jele is. Mivel az ember Krisztus vére által szentelődhet meg (Zsid 13:12), a szombat annak is a jele, hogy a hívő elfogadja Krisztus vért a bűn bocsánatára.

Éppen úgy, ahogy Isten a szombatot, szent címlőre kínálta el, népeit is elkülönítette szent címlőre - hogy különleges tanója legyen. Azon a napon Istennel való kapcsolatunk szentséghez vezet; megtanulják, hogy ne a saját erőforrásaikra, hanem Istenre támaszkodjanak, aki megszenteli őket.

"Az az erő, amely mindent teremtett, ugyanaz az erő, amely újra teremti a lelket a maga képére. A szombat a megszentelődés jele azok számára, akik megszentelik. Az igazi megszentelődés összhang Istennel, vele való egység jellemében. Erre az ő jellemet kell követni, elvek iránti engedelmességgel lehet eljutni. És a szombat az engedelmesség jele. Aki szívből engedelmeskedik a negyedik parancsolatnak, az engedelmeskedni fog az egész törvénynek. Engedelmesség által szentelődik meg." [20]

4. A húsvét jele. Ahogy Isten áldja a húsvétot, a húsvétot prágára tette az ádenkert közelében, a gonosz tudásnak fájával, ugyanúgy minden ember Isten iránti húsvétot prágára fogja tenni a Tízparancsolat közelében helyezett szombatparancs.

A Szentírás
kinyilatkoztatja azt, hogy a második advent előtt az egész világ két csoportra oszlik: azokra, akik húsvétesek, és azokra, akik megkezdik Isten parancsolatait és Jézus hitét, és azokra, akik imádják az ádenkert és annak képét" (Jel 14:12, 9). Akkor Isten igazsága nagy lesz a világ előtt, és világossá válik, hogy a Szentírás hetedik napi szombatjának engedelmes megtartása bizonyítja a Teremtő iránti húsvétot.

5. A korszakosság és a polgárok ideje. Isten az állatokat az emberiség számára teremtette (1Máz 1:24-25). A magasabb szintű állati viszony kialakítására Isten egymásnak adta a felfedést és a nőt (1Máz 1:18-25). A szombattal pedig Isten olyan ajándékot adott az emberiségnek, amely a társas viszony legmagasabb formáját, Isten társaságát kínálja. Isten nem úgy alkotta az embereket, hogy csak az állatok társai legyenek, még csak nem is kizárólag az emberi lényeké. Isten a maga számára teremtette őket.

A szombat az, amikor

kétfelhelyes módon megtapasztaljuk Isten jelenlétét. Ha nem lenne szombat, mindenki vég nélkül dolgozna és verejtékezne. Minden nap egyforma lenne, és világi célokat szolgálna. De amikor a szombat megérkezik, reményt, örömet hoz, cél ad, és bátorít. Időt ad arra, hogy az istentisztelet, imádkozás, áhítat, az Ige tanulása és hirdetés, az evangélium terjesztése útján kifizességekbe jussunk Istennel. A szombat lehetővé teszi Isten jelenlétének megtapasztalására.

6. A hit állatai megigazulás jele. A keresztyének előtt világos, hogy az igazságot őszintén kereső, lelkiismeretes nem keresztyékekkel a Szentlélek meg tudja tetni Isten tervének általános elveit (Róm 2:14-16). Ez a magyarázata annak, hogy miért gyakorolják nem keresztyének is a szombattal bizonyos fokig elterjedt kilenc parancsolatot. De nem ez a helyzet a szombatparanccsal.

Sokan belátják, miért van

szükség hetenként egy nap pihenésre, de sokszor nehezen értik meg, miért helyes és dicsőretes a hét hat napján dolgozni, de bűn a hetedik napon. A természet nem nyújt semmilyen alapot a hetedik nap megtartására. A bolygók keringenek a pályájukon, a növények nőnek, és a napfény váltja egymást, és az állatok úgy viselkednek, mintha minden nap egyforma lenne. Miért kell akkor az embernek a hetedik napi szombatot megtartani? – A keresztyének számára csak egy oka van ennek, és semmi más, de ez az ok elgondol: Isten mondta." [21]

Csak Isten

kétfelhelyes kinyilatkoztatása alapján érthetik meg az emberek, mi az oka a hetedik nap megnevelésének. Azok, akik megtartják a hetedik napot, hitből és Krisztus iránti feltétlen bizalomból teszik, aki megparancsolta a szombat megszentelését. A szombat megtartásával a hűvök kifejezik, hogy készek Isten akarata, és nem a saját dicsőségük szerint lenni.

A hűvök a hetedik nap

megnevelésével nem saját megigazulásukra támaszkodnak, hanem a szombatot Krisztussal, a Teremtővel és Megváltóval való kapcsolatuk eredményeként tartják meg. [22] A szombat megnevelés Krisztus igaz voltának a hűvő megigazulásában és megszentelődésében jelentkező eredménye, igazolva, hogy megszabadultak a bűn szolgálatától, és felöltöztek Krisztus társaságába igazságban.

– Az almafa

nem azért lesz almafa, mert almát terem. Előbb almát kell lennie. Azért termő, hogy almát terem. Az igazi keresztyén sem azért tartja meg a szombatot vagy a többi kilenc előadást, hogy megmagyarázza. Hanem ez annak a megigazulásnak a természetes gyümölcse, amelyben Krisztus részesíti. Aki így tartja meg a szombatot, az nem támaszkodik, mert a hetedik nap kétfelhelyes megtartása a hűvő megigazulásának és megszentelődésének belső lejegyzése. Ennélfogva az igaz szombat megnevelés nem azért nem cselekszik tiltott dolgokat

szombat, hogy elnyerje Isten kegyelme, hanem mert szereti Istent, és a szombatot olyannak akarja tenni, ami a lehető legszorosabb kapcsolatba vonja Istennel." [23]

Szombatünnepeink

arról tanít, hogy nem a saját cselekedeteinkre támaszkodunk, és hogy tudjuk, egyedül Krisztus, a Teremtő menthet meg bennünket. Valóban, ez az igazi szombatünnepeink lelkileg a bennünket űző emberekké formálják Jézus Krisztus, a Teremtő és Megváltó iránti páratlan szeretetről tanít. Ez teszi a megfelelő nap megfelelő módon való megtartását a hit általi megigazulás jelévé." [24]

7. A Krisztusban való nyugalom jelképe.

A szombat, amely emlékeztette Izraelt arra, hogy Isten Egyiptomból kiszabadította népét, és megnyugvást adott neki a földi Kánaánban, megkísérelte annak a kornak megváltottait a kárhozástól. A szombat ugyanígy jele annak is, hogy Isten a megváltottakat a bűntől megszabadítja, és nyugalommal ajándékozza meg, s elkíséri a világtá.

Aki belép az Isten által

felkelt nyugalomba, az ez megnyugodott cselekedeteitől, amiképpen Isten is a magáéért (Zsid 4:10). Ez a nyugalom lelki nyugalom, ez a saját cselekedeteink-től való megnyugvás, a bűn elhagyása. Ebbe a nyugalomba hívja népét Isten, és ez az a nyugalom, amelynek jelképe a szombat is, és a Kánaán is." [25]

Amikor

Isten befejezte a teremtés munkáját, és megpihent a hetedik napon, de annak és a szombattal lehetőséget keltett arra, hogy megpihenjen öbenne. Bár ők elbuktak, nem változik Isten eredeti szándéka; ma is ezt a nyugalmat kell nélni az emberiségnek. A szombat a bűnbeesés után is e nyugalom emlékeztetője maradt. Ez így tesz a hetedik napi szombat megszentelése nemcsak Isten, a mindenség Teremtője iránti hitről bizonyítást, hanem az abban való hitről is, hogy Őt tudja formálni az életet, és alkalmassá tudja tenni az embert arra az örök nyugalomra, amelyet eredetileg a Föld lakóinak adni akart." [26]

Isten

megáldotta ezt a lelki nyugalmat a testi Izraelnek. Bár nem léptek be abba, Isten meghívása most is hív: "Én azoknak írtam meg a szombatja az Isten népének" (Zsid 4:9). Azoknak, akik szeretnék belépni ebbe a nyugalomba, "Élőszó hit által be kell lépni Isten lelki nyugalmába", a "lelk bűntől való megnyugvásának, és nem az értelemből való dicsőítésre támaszkodásának nyugalomába". [27]

Az Újtestamentum

figyelmezteti a keresztényt, hogy ne várjon addig, amíg megtapasztalja ezt a kegyelem és hit általi megnyugvást, mert a "ézt" az alkalmas idő a belépésre

(Zsid 4:7; 3:13). Akik beléptek ebbe a nyugalomba - a Jézus Krisztusba vetett hit által kapott megmentő kegyelembe -, nem igyekeznek tovább arra, hogy a saját cselekedeteik által igazuljanak meg. Így lesz a hetedik napi szombat megünneplése az evangélium nyugalmába való belépés jelképe.

Köszönetek az istentisztelet napjának megváltoztatására

Mivel a szombat nagyon fontos szerepet játszik Istennek, mint Teremtőnek és Megváltónak az imádságban, nem meglepő, hogy Szentírásunkban hárborít indított e szent istentisztelet megújítására.

A Biblia sehol sem ad engedélyt az istentisztelet e napjának megváltoztatására, amelyet Isten az Ószövetségben alapított, és a Sínai-hegyen újra meghirdetett. Ezt olyan keresztények is felismerték, akik vasárnapot ünnepelnek. James Gibbons, katolikus borbos ezt írta: "Érdemes elolvasnod a Bibliát az első könyvtől a Jelenések könyvéig, és egyetlen olyan sort sem fogsz találni, amely feljogosít a vasárnap megszentelésére." A Szentírás a szombat vallási megtartását teszi kötelezővé.[28]

A protestáns A. T. Lincoln beismerte: "Nem lehet az Őszövetséggel igazolni azt a hiedelmet, hogy Isten a feltámadástól kezdve az első napot rendelte el szombatként való ünneplésére." [29] Elismerte: "Hetedik napi szombatossá lenni az egyetlen következetes eljárási mód azok számára, akik vallják, hogy mint erkölcsi törvény, az egyszó Törvény parancsolt kötelező." [30]

Ha nincs bibliai bizonyítás arra, hogy Krisztus vagy tanítványai az istentisztelet napját megváltoztatták, miként lehetséges, hogy sok keresztény a vasárnapot fogadja el a szombat helyett?

A vasárnap ünneplésének keletkezése. Az istentisztelet napjának szombatról vasárnapra való áthelyezése fokozatosan történt. Nincs bizonyítás arra, hogy a keresztények a második század előtt vasárnap tartották volna hetenkénti istentiszteletüket, de arra van bizonyítás, hogy a második század közepére egyes keresztények inkább inkább ünnepték a vasárnapot istentiszteleti napként, de nem nyugalomnapként.[31]

A római gyülekezet, amely nyomán pogányokból lett keresztényekből állt (Róm 11:13), átvette a vasárnapi istentisztelet bevezetésében. Rómában, a birodalom fővárosában erős zsidóellenesség alakult ki, ami az idő múlásával csak fokozódott.

E zsidóellenesség ellenhatásaként a vasáros keresztényei megpróbálták megkíséríteni magukat a zsidóktól. Elhagytak a zsidókkal való kapcsolat szokásaikat, és kezdtek feladni a szombat tiszteletét, lámpásokat tőve a vasárnap kizárólagos megtartása felé.[32]

A második

századtól az ötödikig, bár a vasárnap tekintélye nőtt, a keresztények majdnem az egész római birodalomban továbbra is megőrzötték a hetedik napi szombatot. Szókratész, az ötödik századi történetíró, ezt írta: "Az egész világon majdnem minden gyülekezet minden héten szombatján megtartja a szent misztériumokat, de Alexandria és Róma keresztényei valamilyen ősi hagyomány alapján ezekkel felhagytak." [33]

A negyedik

és ötödik században sok keresztény mind szombaton, mind vasárnap istentiszteletet tartott. Sozomen, e kor egyik történetírója, ezt írta: "A nép Konstantinápolyban és majdnem mindenütt visszejött szombaton és a héten első napján is, amely szokást soha nem gyakorolták Rómában, sem Alexandriában." [34]

Ezek a hivatkozások

mutatják, hogy Róma vezető szerepet játszott a szombatőnnelés mellőzésében.

Vajon

azok, akik felhagytak a hetedik napi istentisztelettel, miért a vasárnapot választották, és nem a héten napját? Az egyik fő ok az volt, hogy Krisztus vasárnapot tartott fel; és állítólag Krisztus adott felhatalmazást az e napi istentiszteletre. "De bármilyen furcsának is tűnik, a második és harmadik század egyetlen rója soha egyetlen, a vasárnap szombat helyetti megtartására feljogosító Biblia-verset sem idézett. Sem Barnabás, sem Ignác, sem Justinus, sem Iróneus, sem Tertullianus, sem Római Kelemen, sem Alexandriai Kelemen, sem Origenész, sem Ciprián, sem Viktorinus, sem más Krisztus korabeli író nem tudott semmi ilyen utalásról, sem József, sem a Biblia bármely részéből." [35]

A népszerűség

és annak hatása, hogy a pogány rómaiak napimádatival kapcsolatban volt a vasárnap, későbbi hozzájárult e napnak az istentisztelet napjaként való egyre terjedő elfogadásához. A napimádat fontos szerepet játszott az egész 3. században. Ez volt "a római vallás egyik legrágibb alkotóeleme". A keleti napkultusz keletkezésében "a Kr. u. második század elejétől a Sol invictus kultusza volt az uralkodó Rómában és a birodalom más részén is." [36]

Ez a

népszerű vallás az új hűvöként keresztény hatással volt az ősegyházra. "A pogányságból megtört keresztények állandóan csábították a hűvöket a Nap tiszteletére. Ezt nemcsak az jelzi, hogy az egyházatyák sokszor kifogásolták ezt a gyakorlatot, hanem az is, hogy a napimádat visszatérő krónika a keresztény

liturgiában.[37]

A negyedik

század tanója volt a vasárnapot bevezetőnek. Először polgári jellegű vasárnapot adtak ki, majd jöttek a vallási jellegűek. Konstantin császár Kr. u. 321. március 7-én bocsátotta ki az első polgári vasárnapot. Tekintettel arra, hogy a vasárnap népszerű volt a pogány napimádók között, és sok keresztény is tisztelte, Konstantin azt remélte, hogy a vasárnap 1/3-nappal tartásával biztosítja a kormánya részére a kővető vasárnapot.[38]

Konstantin

vasárnapot tette a császár napimádási mártírt. Őgy szál a terv: a Nap tiszteletre mártíri napján (venerabili die solis) az eljövők és városok pihenjenek, és minden műhely zárva legyen. De vidéken a mezőgazdasági munkásoknak a terv megengedi, hogy dolgozzanak vasárnap.[39]

Néhány

Átvizsgálva az egyházat Konstantin példáján. A laodiceai zsinat (kb. Kr. u. 364-ben), amely, bár nem egyetemes, de római katolikus tanácskozás volt, kiadta az első egyházi vasárnapot. A 29. cikkben az egyház megkérte a keresztényektől, hogy tiszteljék a vasárnapot, és ez lehet, ne dolgozzanak azon a napon", de kifogást emelt a szombati pihenés ellen, és elrendelte, hogy a keresztények ne értsék tlenkedjenek szombaton (gárda 1/1 sabbaton), hanem dolgozzanak azon a napon."[40]

Kr. u.

538-ban, abban az évben, amelyben a praxiciában jelzett 1260 esztendő elkezdődött (I. és II. fejezet), a római Katolikus Harmadik Országos zsinat kiadott mártíri szigorúbb tervet. E zsinat 28. cikkében kimondja: vasárnap mártíri mezőgazdasági munkát is felfelé kell tenni, hogy az embereket ne akadályozza a templom építésében".[41]

A

változtatás megrendelése. A Biblia kinyilatkoztatja, hogy a vasárnap keresztényi intézményként való megtartása az a terv, amely a titkos bűnözéshez" vezethető vissza (2Thessz 2:7), amely már a korábban is működött (I. és II. fejezet). Dániel 7. fejezete praxiciában keresztényi Isten megmutatta, hogy előre tudott az istentisztelet napjának megváltoztatásáról.

Dániel látomása az Isten

népe és terv elleni támadást mutatja be. A kis szarv (Jel 13:1-10-ben pedig egy fenevad) által ábrázolt támadás hatalom a nagy hitehagyást idéző elő a keresztény egyházon belül (I. és II. fejezet). A kis szarv, amely a negyedik fenevadból támad, és a bukása után fő 1/4-vel hatalommá lesz (I. és II. fejezet), megkísérli megváltoztatni az idők és a tervet" (Dániel 7:25). Ennek a hitehagyás hatalomnak sikerül a viláig nagy részét megveszteni, de az ártó ellen fog dőlni (Dániel 7:11, 22, 26). A végső megpróbáltás

idején Isten kénytelenül népe érdekében, Ős megszabadta őket (Dán 12:1-3).

Ez a
 prágai csak egyetlen hatalomra illik rá a kereszténységben. Csak
 egyetlen vallási szervezet van, amely azt állítja, hogy joga van Isten
 tervének megváltoztatására. Figyeljék meg, hogy a római katolikus hatóságok
 mire tartottak igényt a történelem során:

Kr. u. 1400 körül Petrus
 de Ancharano azt állította, hogy az ő pápa megváltoztathatja Isten tervét,
 mert hatalma nem embertől, hanem Istentől van, Ős Isten helyett cselekszik a
 földön, teljes joggal kénytelenül megoldva felnyitást".[42]

E
 megdöbbentő állítás hatása bebizonyosodott a reformáció idején. Luther
 kifejtette, hogy nem az egyházi hagyomány, hanem a Szentírás irányítja az
 életet. Jelszava a Sola Scriptura - "Egyedül a Biblia" volt. John Eck, a
 római katolikus vallás egyik legfőbb ellenfele, bírálta Luthernek ezt a
 kijelentését, azt állítva, hogy az egyház tekintélye a Biblia felett áll.
 Feladta a leckét Luthernek a bibliai szombat és vasárnap megtartásának
 felcserélésével kapcsolatban. Ezt mondta Eck: "Az Szentírás ezt tanítja:
 "Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. Hat napon át
 munkálkodjál, és vedd meg minden dolgodat; de a hetedik nap az Őrnek, a te
 Istenednek szombatja" stb. De az egyház a saját hatalma alapján a szombatot
 vasárnapra változtatta, amire Őnek [Luthernek] nincs szentírási szöveg".[43]

A tridenti
 zsinaton (1545-1563), amelyet a pápa a protestantizmus megdöntésére hívott
 össze, Regio Erseke, Gaspare de Fosso, Őra előhozta ezt a kérdést. "Tehát az
 egyház tekintélyét - mondta - a legvilágosabban a Szentírás világítja meg, mert
 mag egyrészt (az egyház) ajánlja, isteninek nyilvánítása (és) olvasásra kényszeríti
 nekünk... másrészt az Őr által a Szentírásban tanított tervényes előírások
 megszűntek ugyanannak a hatalomnak (egyház) alapján. A szombat, a legdicsőbb
 nap a tervényben, az Őr napjára változott... Ezek és más hasonló dolgok nem
 Krisztus tanításának alapján változtak meg (mert Ő azt mondja, hogy a tervény
 betartását, és nem megsemmisítését juttat), hanem azokat az egyház hatalma
 változtatta meg".[44]

Tartja-e
 még az egyház ezt az állítást? A The Convert's Catechism of Catholic
 Doctrine 1977. Ővi kiadása tartalmazza a kérdések és válaszok sorát.

"Kérdés: Melyik a
 nyugalomnap?"

â€žVálasz: A szombat a nyugalomnap."

â€žKérdés: Miért tartjuk a szombat helyett a vasárnapot?"

â€žVálasz: Azért tartjuk a szombat helyett a vasárnapot, mert a katolikus egyház ittette az énnepet szombatról vasárnapra." [45]

John A.

O'Brien, római katolikus tudós The Faith of Millions (1974) című nagyszerű könyve szerint erre a súlyos megállapításra jutott: "Mivel a Biblia a szombatot, és nem a vasárnapot írta elő, nem furcsa, miszerint nem katolikusok, akik állítják, hogy vallásukat kizvetlenül a Bibliából, és nem az egyházról veszik, a vasárnapot énnepik a szombat helyett? Igen, ez kizvetkezetlenség." A vasárnap énnepi szokása - mondta - a katolikus egyház tekintélyén alapszik, nem pedig egy kifejezett bibliai szövegen. Ez az énnepi megmarad, hogy emlékeztessen arra az anyaszentegyházra, amelyből a nem katolikus szekták kiváltak - mint az a fió, aki elszáktott otthonából, de még a zsebében hordja anyja kópát vagy egy hajfért." [46]

Az ezekre

az előjogokra való igény a prófécia megvalósulása, és ez segít azonosítani a kicsiny szárvval jelzett hatalmat.

A szombat

helyreállítás. Ásai

könyve 56. és 58. fejezetben Isten szombatreformra szólítja fel Izraelt.

Megítvendíli, milyen csodálatos dolog lesz, amikor nyíja kizsereglenek a pogányok (ás 56:8), és ennek az édvísságet szolgáló missziónak a sikerét a szombat megszentelésével kapcsolja íssze (ás 56:1-2, 6-7).

Isten

gondosan kírálja a népnek ezt a kizletleges munkáját. Bár kizlet az egész világnak szól, kizlet olyan embercsoportra irányul, amely hávőnek vallja magát, de valójában nem tartja be Isten előírásait (ás 58:1-2). Isten e szavakkal fejezi ki megbáztatásait azokhoz az állálagos hávőkhez: "Megít-tik fiaid a romokat, az emberítők alapzatait felrakod, és nevezetel romlás és pátójának, ísványek megít-tájának, hogy ott lakhassanak. Ha megtartátat szombaton íbadat, és nem úzd kedvelésedet szent napomon, és a szombatot gyínyírúsgnek hávod, az ísr szent és dicsőséges napjának, és megszenteled azt, dolgadoit nem ívón, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szílván, akkor gyínyírúsged lesz az ísrban" (ás 58:12-14).

A lelki Izrael káldetése ugyanaz, mint az ősi Izraelé volt. A kicsiny szarvval ábrázolt hatalom rást áttátt a tárványon, amikor megváltoztatta a szombatot. Ahogy Izraelben helyre kellett állítani a lábbal tiport szombatot, áppágy kell korunkban is a szombat intázmányát helyreállítani. Ás Isten tárványának falán a rást kijavítani.[47] Jel 14:6-12 ázenetének az ártákkával³ evangéliummal ásszefággásben val³ hirdetése vágzi el e helyreállítási munkát, Ás teszi naggyá a tárványt. Ennek az ázenetnek a hirdetése Isten egyhájának feladata a májsodik advent idején (Iáisd e kányv 12. fejezetét). Ennek az ázenetnek fel kell ráznia a világot, arra szálá-tva mindenkit, hogy kászálják fel az á-tátre.

A Teremtő

imádására szálá-t³ há-vás - ázimádjátok azt, aki teremtette a mennyet Ás a fáldet", kázzvetlenál Isten ártákká tárványának negyedik parancsolatára utal. A vágso figyelmeztetés tartalma megerősíti ezt a tányt, Istennek kálálnás gondja van arra, hogy az általános elfelejtett szombat visszakapja máltá helyét a májsodik advent előtt.

Ennek az ázenetnek a

hirdetése az egász világra khatá vizályt fog kiváltani. A kázzponti kárdás az Isten tárványe iránti engedelmesság Ás a szombat megtartása lesz. E kázdelemben mindenkinek el kell dántenie, hogy Isten parancsolatait vagy az emberekét tartja meg. Ez az ázenet egy nápet hoz látre, amely megtartja Isten parancsolatait Ás Jázus hitét. Azok, akik ezt az ázenetet elutasítják, vágál felveszik a fenevad bályegét (Jel 14:9, 12; Iáisd e kányv 12. fejezetét).

Hogy ez a misszió - Isten

tárványának naggyá Ás szombatjának dicsőságesse tele - sikeres legyen, Isten nápának kávetkezetes Ás szeretetteljes páldát kell mutatnia a szombatánneplásben.

Á

A szombat megtartása

Ahhoz,

hogy a ázmegemlékezzál a szombatnapra³, hogy megszenteljed azt" (2Máz 20:8) parancsának eleget tudjunk tenni, az egász háot folyamán gondolnunk kell a szombatra; Ás hogy Istennek tetsző mádon megtartsuk, meg kell tennánk a szákságes előkászálleteket. De vigyázzunk, nehogy annyira kifárrasszuk magunkat a háot folyamán, hogy ne tudjunk rást venni a szombati istentiszteleten.

Mivel a szombat az

Istennel val³ kálálnleges kázzásság napja, amely az irgalmas Isten teremtási Ás megváltási munkájának ártákká máneplásáre há-v, el kell kerálnánk mindent, ami rontja a szombat szent Iággkárát. A Biblia előá-ja, hogy szombaton ne vággezzánk

világi dolgokat (2Máz 20:10), szívetelenségünk minden kereseti munkáját, minden zletelést (Neh 13:15-22). Meg kell dicsőíteni Istent, dolgainkat nézve tőle, foglalkozást sem találva, ha-mis beszédet sem szíva" (Ása 58:13). Ha saját kedvtelésünkre fordítjuk ezt a napot, ha világi dolgokkal foglalkozunk, azokról beszélgetünk és gondolkodunk, vagy ha sportolunk, ez megtéríti Teremtőnkkel való kapcsolatunkat, és megszentelt telen-ti a szombatot.[48] A szombatparancs iránti tiszteletünknek ki kell terjednie mindenre, aki a hatáskörünkbe tartozik, a gyermekeinkre, munkásainkra, még vendégeinkre is, sőt állatainkra is (2Máz 20:10), hogy ők is részesülhessenek a szombat ajándékában.

A szombat

pőntek este, naplementével kezdődik, és szombaton naplementével végződik (Iásd 1Máz 1:5; v. Mk 1:32).[49] A

Szent-rés a szombat előtti napot (a pőnteket) "előző szívet napjának" (Mk 15:42 - 9. prot. ford.), a szombatra való felkészülést napjának nevezi, hogy semmi ne rontsa meg a szombat szentségét. Ezen a napon, akik a család tájékozódni gondoskodnak, készítsék elő a szombati tevékenységet, hogy a szent napon ők is megpihenhessenek (Iásd 2Máz 16:23; 4Máz 11:8).

Járni a család

tagjai, illetve a házvok csoportjai, ha pőnteken, röviddel naplemente előtt összegyűlnek, hogy emlékezzenek, imádkozzanak, és Isten Igáját olvassák. Egy hávjuk meg Krisztus Lelkét, mint kedves vendéget. Hasonlóképpen istentisztelettel fejezzék be a szombatot a naplemente kezeletével, Isten jelenését és vezetőket követve a vezetők hára.

Isten arra

szíva-tja felnépő, hogy tegye a szombatot az írm napján (Ása 58:13). Hogyan teheti ezt? Csak akkor részesülhetnek abban az igazi írmben és megnyugvásban, amit Isten akar adni nekik ezen a napon, ha Krisztusnak, a szombat Urjának ödíjját kérik.

Krisztus rendszeresen

őst vett a szombati istentiszteleteken, szolgálatokat vállalt, és vallási eligazítást adott (Mk 1:21; 3:1-4; Lk 4:16-27; 13:10). De az istentiszteletek látogatásán is kereste az emberek társaságát (Mk 1:29-31; Lk 14:1), a szabadban időzött (Mk 2:23), és szíjeljára, szent, irgalmas dolgokat cselekedett. Amikor csak tehetett, gyógyította a betegeket és szenvedőket (Mk 1:21-31; 3:1-5; Lk 13:10-17; 14:2-4; Jn 5:1-15; 9:1-14).

Amikor

bárjlták a szenvedések enyhítését, Jzus gyvlaszolt: "Szabad... szombaton járni cselekedni" (Mt 12:12). A gyógyítással nem rontotta meg a szombatot, sem nem térte el. De véget vetett azoknak a terhes szabályoknak, amelyek eltorzították a szombatnak a feladát és írm napjánaként való megnevezését és mint Istentől kapott eszközzel a jelentőségét.[50] Isten a szombatot az emberiség lelki gazdagítására színta. Helyes az olyan tevékenység, amely erősíti az Istennel való kapcsolatot; helytelen, ami eltér ettől a céltól, és a szombatot csupán munkaszíneti nappá teszi.

A szombat Ura mindenkit

páldázza kávetésre szánt-t. Akik elfogadják ezt a meghívást, azoknak a szombat gyűnyárúság és a lelki táplálkozás napja, a menny előze; felismerik, hogy az Isten a szombatot a csúggedés megelőzésre szánta. A hetedik nap hatról hatre megvigasztalja lelkünket, és bizonyossá teszi, hogy bárr jellemünk befejezetlen, Krisztusban mégis teljes. Golgotai tétvel engesztelést szerzett értünk, és beláphetünk az Ő nyugalomba." [51]

Â

Lábjegyzet

1.

Â

John N. Andrews, History of the Sabbath, 2. bővített kiadás, Battle Creek, MI; Seventh-day Adventist Publishing Assn., 1873., 3. bőv. kiad., 575. oldal

2.

Â

SDA Bible Commentary, jav. kiad., 1/220. oldal

3.

Â

I. m.

4.

Â

J. L. Shuler, *God's Everlasting Sign* (Nashville: Southern Pub. Assn., 1972), 114-116. oldal; M. L. Andreason, *The Sabbath* (Washington, D. C.: Review and Herald, 1942), 248. oldal; White: *A nagy küzdelem*, 546, 569. oldal (Washington, D. C.; Review and Herald, 1942), 248. oldal; Wallenkampf, "The Baptism, Seal, and Fullness of the Holy Spirit" (kiadatlan k zirat), 48. oldal; White:

5.

Â

White: Patriarkák és próféták, 264. oldal

6.

Â

Wallenkampf, "Baptism, Seal, and the Fullness of the Holy Spirit", 48. oldal

7.

Â

SDA Bible Commentary, jav. kiad., 1/605. oldal

8.

Â

â€žSabbath", SDA Encyclopedia, jav. kiad., 1239.
oldal

9.

Â

â€žSabbath, Annual", i. m. 1265. oldal

10.

Â

Jonathan Edwards, The Works of President
Edwards (New York: Leavitt & Allen, Worcester, hasonmÃ¡s kiadÃ¡s,

1852), 4/622. oldal. A puritánok a vasárnapot a keresztény szombatnak tartották.

11.

Â

Érdekes, hogy "nagy nap" volt az, amelyen Jézus a szombatban pihent - mert ez a szombat egyrészt a hét hetedik napja volt, másrészt a kovásztalan kenyerek hetének első szombatja. A megváltás csúcspontjának napja volt ez a nap! A teremtéskor elhangzott "eggyé olvadt az élvágtatott" kijelentéssel, amikor az Alkotás a Bevégző ismét pihent munkája után.

12.

Â

Samuele Bacchiocchi, Rest for Modern Man
(Nashville: Southern Pub. Assn., 1976), 8-9. oldal

13.

Â

â€žSabbath", SDA Encyclopedia, jav. kiad., 1244.
oldal. LÃ¡sd SDA Bible Commentary, jav. kiad., 7/205-206. oldal is; vÃ¡l.
White, â€žThe Australia Camp Meeting", Review and Herald, 1896. januÃ¡r
7., 2. oldal

14.

Â

LÃ¡sd SDA Bible Commentary, jav. kiad., 7/735-736.
oldal. VÃ¡l. White: Az apostolok tÃ¡rtÃ©nete, 398. oldal

15.

Â

â€žSabbath", SDA Encyclopedia, 1237. oldal

16.

Â

A. H. Strong, Systematic Theology, 408. oldal

17.

Â

White: Patriarkátusok és próféták, 22. oldal

18.

Â

Bacchiocchi, Rest for Modern Man, 15. oldal

19.

Â

I. m., 19. oldal

20.

Â

White, Testimonies, 6/350. oldal

21.

Â

Andreasen, Sabbath, 25, oldal

22.

Â

A tervnyeskedést úgy lehetne meghatározni, hogy
 az emberek az evangélium egy erős részével való megszerzésre.
 Ragaszkodás a tervnyhez és bizonyos előírások megtartásához, mint az Isten
 előtt való megigazulás eszköze. Ez helytelen, mert a tervnynek
 cselekedeteiből egy test sem igazul meg előtte' (Róma 3:20)." (Shuler, God's
 Everlasting Sign, 90. oldal). Shuler így folytatja: "Az akik a szombat
 megtartását tervnynek nyilvánítják, vegyék fontolóra a következőt.
 Ellentmond-e a kegyelem általi evangélium az újjászületett keresztény, ha
 tartózkodik a hamis istenek imádatától, és tiszteletet tanúsít a második és
 harmadik parancsolat iránt? Erkölcsei tisztaság, becsületesség, igazmondás,
 ahogy a hetedik, nyolcadik és kilencedik parancsolat tanúsítja, ellentétben
 áll-e az ingyen kegyelemmel? Mindkét kérdésre 'Nem' a felelet. Nem
 tervnyeskedés az, ha valaki megölt lelkekkel megtartja a hetedik napot, és
 nincs ez ellentétben a csak kegyelem általi evangéliummal. Valójában a szombat
 parancsolata az egyetlen olyan szabály a tervnyben, amely a bűntől való
 szabadulás és a csakis kegyelem általi megszentelődés jeleként szerepel." (l.
 m.)

23.

Â

I. m., 89. oldal

24.

Â

I. m., 94. oldal

25.

Â

Andreasen, Sabbath, 105. oldal

26.

Â

SDA Bible Commentary, jav. kiad., 8/420. oldal

27.

Â

I. m.

28.

Â

James Gibbons, *The Faith of our Fathers*, 47. jav., bőv. kiad. (Baltimore; John Murphy & Co., 1895), 111112. oldal. R. W. Dale, egy kongregacionalista mondta: "Teljesen világos, hogy bármilyen szigorúan vagy Ajtatosan tartsuk is el a vasárnapot, nem tartjuk meg a szombatot... A szombat határozott isteni parancson alapszik. Nem hivatkozhatunk egy ilyen parancsra a szombat megtartásának kötelezettsége ellen" (R. W. Dale, *The Ten Commandments*, 4. kiad. [London; Hodder and Stoughton, 1884], 100. oldal.

29.

Â

Andrew T. Lincoln, "From Sabbath to Lord's Day: A Biblical and Theological Perspective," *From Sabbath to the Lord's Day: A Biblical, Historical and Theological Investigation*, szerk.: D. A. Carson (Grand Rapids; Zondervan, 1982), 386. oldal

30.

Â

I. m., 392. oldal

31.

Â

Lásd Justin Martyr, *First Apology*, Ante-Nicene

Fathers (Grand Rapids; Wm. B. Eerdmans, 1979), 1/186. oldal; Maxwell, God Cares (Mountain View, CA, Pacific Press, 1981), 1/130. oldal

32.

Â

LÃ¡sd pÃ©ldÃ¡ul Bacchiocchi, â€žThe Rise of Sunday Observance in Early Christianity", The Sabbath in Scripture and History, szerk.: Kenneth A. Strand (Washington, D. C.; Review and Herald, 1982), 137. oldal; Bacchiocchi, From Sabbath to Sunday (Rome: Pontifical Gregorian University Press, 1977), 223-232. old.

33.

Â

Socrates, Ecclesiastical History, 5/22. fejezet, Nicene and Post-Nicene Fathers, 2. sorozat (Grand Rapids, Wm. B. Eerdmans, 1979), 2/132. oldal

34.

Â

Sozomen, Ecclesiastical History, 7/19. fejezet,
Nicene and Post-Nicene Fathers, 2. sorozat, 2/390. oldal

35.

Â

Maxwell, God Cares, 1/131. oldal

36.

Â

Gaston H. Halsberghe, The Cult of Sol Invictus
(Leiden: E. J. Brill, 1972.; 26, 44. oldal. LÃ¡sd mÃ©g Bacchiocchi, â€œRise of
Sunday Observance," 139. oldal

37.

Â

Bacchiocchi, "Rise of Sunday Observance", 140. oldal
Lásd még Bacchiocchi, From Sabbath to Sunday, 252-253. oldal

38.

Â

Lásd például Maxwell, God Cares, 1/129. oldal;
H. G. Heggtveit, Illustreret Kirkehistorie (Christiania [Oslo]:
Cammermeyers Boghandel, 1891-1895), 202. oldal

39.

Â

Codex Justinianus, 3. kötet, c. 12, 3, Schaff, History of the Christian Church, 5. kiadás. (New York; Charles Scribner, 1902), 3/380. oldal, 1. megjegyzés

40.

Â

Laodiceai zsinat, 29. kötet, Charles J. Hefele, A History of the Councils of the Church From the Original Documents, Henry N. Oxenham fordításában és kiadásában (Edinburgh; T and T Clark, 1876), 2/316. oldal. Lásd még SDA Bible Student's Source Book, jav. kiadás, 885. oldal

41.

Â

Giovanni Domenico Mansi szerkesztésében, Sacrorum Conciliorum, 9/919. hasábjában, ahogy Maxwell idézte a God Cares 1/129. oldalán. Részben idézte az Andrews, History of the Sabbath and First Day of the Week 374. oldalán

42.

Â

Lucius Ferraris "Papa", 2. cikk, Prompta
Bibliotheca (Venetiis [Velece]; Caspa Storti, 1772), 6/29. oldal, ahogy
az SDA Bible Students' Source Book, jav. kiad. 680. oldalán levő
fordításban megjelent

43.

Â

John Eck, Enchiridion of Commonplaces Against
Luther and Other Enemies of the Church, fordította Ford L. Battles, 3.
kiad. (Grand Rapids; Baker, 1979), 13. oldal

44.

Â

Gaspere [Ricciulli] de Fosso, Előadás a tridenti zsinat
17. Állásfoglalás, 1562. január 18., Mansiban, Sacrorum Conciliorum, 33/529-530.
hasábján, ahogy az SDA Bible Students' Source Book, jav., szerk.
pályájának 887. oldalán fordításban megjelent

45.

Â

Peter Geiermann, The Convert's Catechism of
Catholic Doctrine (Rockford, IL; Tan Books and Publishers, 1977), 50.
oldal

46.

Â

John A. O'Brien, The Faith of Millions, jav.
kiadás (Huntigton, IN; Our Sunday Visitor Inc., 1974), 400-401. oldal

47.

Â

VÃ¶. White: A nagy kÃ¼zdelem, 402-403. oldal

48.

Â

White, Selected Messages, 3/258. oldal

49.

Â

Ahogy a SzentÃ©rtÃ©s teremtÃ©stÃ©rtÃ©netÃ©bÃ©l vilÃ©gÃ©s, egy-egy nap naplementÃ©tÃ©l naplementÃ©ig tart. LÃ©sd 3MÃ©z 23:32. verset is

50.

Â

Felhatalmazza-e Krisztus pÃ©ldÃ©jÃ© a keresztÃ©ny kÃ©rhÃ©jzokat arra, miszerint hÃ©t napon Ã©t szolgÃ©ljanak anÃ©lkÃ©l, hogy a szombati pihenÃ©st lehetvÃ© tennÃ©k szemÃ©lyzetÃ©k szÃ©mÃ©jÃ©ra? Ellen G. White, felismerve a kÃ©rhÃ©ji szemÃ©lyzet szÃ©ksÃ©gleteit, ezt mondta: â€ŽA MegvÃ©ltÃ©s - pÃ©ldÃ©jÃ©jÃ©val - megmutatta nekÃ©nk, hogy helyes a szenvedÃ©st enyhÃ©teni ezen a napon; de ne vÃ©gezzenek az orvosok Ã©s Ã©jpolÃ©k szÃ©ksÃ©gtelen munkÃ©it. Azt az Ã©ltalÃ©nos kezelÃ©st vagy azokat a mÃ©tÃ©teket, amelyek vÃ©rhatnak, a kÃ©vetkezÃ© napra kell halasztani. TudjÃ©k meg a betegek, hogy az orvosoknak is szÃ©ksÃ©gÃ©k van egy nap pihenÃ©sre!" (Medical Ministry [Mountain View, CA; Pacific Press, 1963], 214. oldal).

Az erre az egÃ©szÃ©gÃ©gyi szolgÃ©latra kapott honorÃ©riumot szeretetmunkÃ©jÃ©ra kell fÃ©lretenni. Ellen G. White ezt Ã©rta: â€ŽSzÃ©ksÃ©ges lehet a szent szombat Ã©rÃ©it is az emberisÃ©g szenvedÃ©sÃ©nek enyhÃ©tÃ©sÃ©re szentelni. De az erre a munkÃ©jÃ©ra kapott fizetÃ©st az Ã©r tÃ©rhÃ©jzÃ©jÃ©ba kell tenni, hogy az arra Ã©rdemes szegÃ©nyek rÃ©szÃ©re hasznÃ©ljÃ©k fel, akiknek szÃ©ksÃ©gÃ©k van az orvos szaktudÃ©sÃ©jÃ©ra, de nem Ã©ll mÃ©djukban azÃ©rt fizetni" (l. m., 216. oldal).

51.

Â

George E. Vandeman, When God Made Rest (Boise, ID; Pacific Press, 1987), 21. oldal